

Zendingsberichten voor volwassenen

Tweede kwartaal 2020

Een bange atheïst

Sabbat 4 april

Biljana Mijatovi, 47 (Servië)

Biljana Mijatovi bad voor de eerste keer toen ze, als twintigjarige atheïst, vernam dat een familielid van haar worstelde met bovennatuurlijke krachten. Een nichtje van haar lichtte haar in over het probleem. 'Svetlushka is gek geworden', zei het nichtje. 'Wat is er gebeurd?' vroeg Biljana. Ze had het druk met haar studie aan de universiteit en ze had Svetlushka al een tijdje niet gezien, al waren ze elkaars burens in een duplexwoning in een buitenwijk van Belgrado, de hoofdstad van Servië. Het nichtje vertelde dat Svetlushka stemmen hoorde. De stemmen zeiden niets belangrijks, maar ze waren voortdurend verwickeld in een gesprek over koetjes en kalfjes. Svetlushka's echtgenoot hoorde de stemmen ook en hun drie jaar oude dochter had vaak last van buikpijn.

Het nichtje liet weten dat dit nog niet alles was. Svetlushka hoorde geklop op de muren en piepende geluiden. Svetlushka zelf zei dat ze zich voelde als een muis en door het huis liep als een miezerig wezentje. Als ze door de stad wandelde, leek het alsof ze door water waadde dat tot haar middenrif reikte en alsof alle voorbijgangers recht door haar heen gingen. Ongerust zocht Svetlushka hulp bij artsen. Ze gaven haar medicijnen die ervoor zorgden dat ze kon slapen, maar ze losten de problemen niet op. Familieleden bezochten kloosters met Svetlushka en geestelijken kwamen haar thuis bezoeken. Één priester plaatste een Bijbel op haar hoofd en een andere Bijbel bij haar voeten om de demonen te verdrijven. Met het verstrijken van de tijd had Svetlushka niet langer de kracht om op haar benen te staan en bracht ze de hele dag door in bed.

Biljana was gealarmeerd door het nieuws, maar ze wist niet wat ze ervan moest denken. Als atheïst geloofde ze niet in God, de duivel of het bovennatuurlijke. Ze besloot dat Svetlushka leed aan psychologische problemen. Omdat ze het zo erg voor haar vond, besloot ze bij haar langs te gaan. De voordeur was open en Biljana liep naar binnen. Svetlushka, die op bed lag, was blij toen ze zag wie haar een bezoekje bracht. 'Ik heb geen mentale problemen', riep ze uit. 'Ik vind het zo erg dat niemand me gelooft!' Terwijl ze duidelijk en samenhangend sprak, omschreef ze de vreemde voorvallen. 'Waarom moet ik als gezond persoon medicijnen nemen?', zei ze. 'Ik ben normaal. Ik slaap de hele dag door die medicijnen. Ik heb een ander soort hulp nodig.'

Biljana raakte er steeds meer van overtuigd dat Svetlushka de waarheid vertelde. 'Zou je het fijn vinden als ik voor je bid?', vroeg ze, terwijl de woorden ook haarzelf verbaasden. 'Ik ga naar een christelijke kerk en ik heb gehoord dat God in allerlei situaties kan helpen. Al is er niets dat we kunnen doen, we kunnen wel bidden.' Biljana geloofde niet in God. Toch ging ze op sabbat naar de aanbiddingsdiensten in de Adventkerk van Nieuw-Belgrado. Ze bezocht deze diensten omdat ze antwoorden zocht op de vraag naar de betekenis van het leven.

Svetlushka nam het aanbod om voor haar te bidden, dankbaar aan. 'Ja, ik zou het heel fijn vinden als je voor me bidt', antwoordde ze. Biljana keerde terug naar haar huis en knielde neer. 'God, als U bestaat, bescherm me dan alstublieft tegen de demonen', zei ze. Terwijl ze

die woorden sprak, vroeg ze zich af waarom ze op haar knieën lag. Het was niet gebruikelijk voor haar om te knielen en ze dacht dat ze misschien ook zelf gek werd. Toch hield ze niet op met bidden. 'Help Svetlushka alstublieft', zei ze. 'Bescherm haar'.

De volgende dag ging Biljana vanuit de universiteit opnieuw naar Svetlushka toe om te ontdekken dat ze rechtop stond en de ramen van haar huis aan het lappen was. Verbijsterd bleef Biljana staan. God had naar haar gebed geluisterd! Svetlushka was bevrijd van de boze geesten en zou geen last meer van hen hebben. Biljana was zo blij! Vanaf dat moment deed ze God de belofte die leek op de eed van Jacob in Genesis 28:20: 'Als God mij terzijde staat en mij op deze reis beschermt (...) dan zal de HEER mijn God zijn'.

Op een morgen werd Biljana wakker met een hart vol geloof. Ze twijfelde niet langer aan God. Ze gaf haar hart aan Jezus en werd gedoopt. Biljana, nu 47 jaar oud en revisor bij een verzekeringsmaatschappij, is een actief lid van de kerk in Nieuw-Belgrado. 'In mijn zendingswerk is het een grote bemoediging voor mij om te zien hoe God in elk persoon, van hun jonge jaren af, werkt', zei ze. 'Door de jaren heen heb ik gezien hoe geduldig en met welk een doorzettingsvermogen God met elk individu bezig is. Laat God ons helpen om de mensen te ontmoeten die Hij zo leidt dat ze het Woord kunnen horen en kunnen ingaan op zijn aanbod van verlossing.'

Biljana is lid van de Adventkerk in Nieuw-Belgrado, die dit kwartaal een gedeelte van de dertiende sabbatopbrengst zal ontvangen om een eigen gebouw te kunnen krijgen. Sinds de oprichting van de gemeente in 1993 komt de gemeente samen in een afgehuurde bioscoop en nu deelt ze een gebouw met een andere adventistische gemeente in de buurt van Nieuw-Belgrado. Dank u voor uw voornemen om op de dertiende sabbat vrijgevig te schenken.

Eén adventist te midden van 10.000 anderen

Sabbat 11 april

Radenko Melovi, 58 (Servië)

Het was een enorme ervaring voor Radenko Melovi om naar de universiteit te gaan. Hij verliet zijn ouders in hun dorp en verhuisde naar een zeer omvangrijke universitaire campus in Belgrado, 300 kilometer (185 mijl) verderop en 10,000 studenten rijk. Radenko had het ontzettend naar zijn zin en besteedde weinig tijd aan zijn studie. Het eerste jaar ging voorbij en hij had geen enkel tentamen afgelegd. Om te voorkomen dat hij de campus moest verlaten, wisselde hij van hoofdvak in het daaropvolgende schooljaar. Het tweede jaar ging voorbij en hij weer legde hij geen enkel tentamen af. Opnieuw veranderde Radenko zijn hoofdvak. Het derde jaar ging voorbij en nog steeds deed hij geen enkel tentamen. Hij besteedde geen tijd aan zijn studie, hij feestte. Hij dronk en rookte met vrienden. Omdat hij zo een populaire student was, werd hij aangewezen als voornaamste studentenvoorzitter.

Tijdens zijn vierde jaar sloeg het noodlot toe. Zijn zusje stierf tijdens de bevalling. Radenko's wereld stortte in elkaar. Zijn zus was een engel gelijk in de familie. Hij wist zich geen raad. Voor het eerst in zijn leven bad hij oprecht. Hij vroeg God om hem het juiste pad voor zijn leven te wijzen. Tussen de 10,000 studenten op de campus bevond zich één adventist, een jonge vrouw genaamd Emilie. Kort na zijn gebed stelde een vriend hen aan elkaar voor. Onmiddellijk begon Emilie over God te praten. Ze had het over niets anders. Ze vertelde Radenko dat ze zevendedagsadventist was. Hij had nog nooit gehoord van adventisten. Emilie nodigde hem uit om op zaterdag met haar mee te gaan naar de kerk en hij stemde toe.

Radenko luisterde naar de preek en op weg naar de uitgang werd hij staande gehouden door de jeugdpredikant. 'Zou je de Bijbel willen bestuderen?', vroeg de predikant. Radenko had de Bijbel nooit gelezen en hij sprak af dat ze op dinsdagavond samen zouden komen. Na de eerste Bijbelstudie ervoer Radenko iets ongebruikelijks. Het voelde alsof hij kon vliegen. Wat hij te horen had gekregen, stilde een langdurige dorst in hem. Elke week kwamen Radenko en de jeugdpastor samen om de Bijbel te bestuderen. Uiteindelijk spraken ze ook over de sabbat. Radenko was verbijsterd toen hij ontdekte dat de Bijbel de zaterdag aanwijst als de sabbat. De volgende dag ging hij naar een priester om ook met hem te spreken over de dag. 'Weet je wanneer Jezus is opgestaan?' vroeg de priester. 'Op zondag', antwoordde Radenko. 'Daarom vieren wij de zondag', stelde de priester. Radenko vertelde de predikant over het gesprek dat hij had gevoerd met de priester. De predikant legde uit dat Jezus' dood en opstanding geen verandering hadden gebracht in de wet. Het vierde gebod wijst er nog steeds op dat de zevende dag de sabbat is.

Radenko ging opnieuw naar de priester, maar de man was nergens te vinden. Een andere priester luisterde naar zijn vraag. 'Onze heilige voorvaderen hebben de zondag ingesteld en ik trek hun mening niet in twijfel', antwoordde de priester. Radenko verbaasde zich over dit antwoord. 'Wat heeft groter gezag, de Bijbel of de heiligen?', vroeg hij. De priester weigerde te antwoorden. Voor Radenko was het duidelijk dat de Bijbel het hoogste gezag toekomt.

Radenko is nu 58 jaar oud, getrouwd en afgestudeerd aan de universiteit. Hij houdt van Gods wet. In zijn Bijbel gebruikte hij een blauwe markeerstift om het vers te onderstrepen dat de predikant voorlas bij zijn doop. In Jozua 1:8 staat: 'Leg dat wetboek geen moment terzijde en verdiep je er dag en nacht in, opdat je je aan alles houdt wat erin geschreven staat. Dan zal alles wat je onderneemt voorspoedig verlopen'.

Emilie, zijn vriendin op de universitaire campus, was verbaasd en verheugd toen ze dertig jaar later te horen kreeg dat het zaadje dat zij toen plantte vrucht had gedragen. Na de ontmoeting met Radenko had ze de universiteitscampus verlaten en het contact tussen hen beiden was verwaterd. Radenko is ervan overtuigd dat het Emilies roeping was om het evangelie met hem te delen. 'Het was werkelijk een wonder om één adventist te vinden tussen 10,000 mensen', zei Radenko. 'Toch was het Gods antwoord op mijn vraag of Hij mij de juiste weg wilde tonen voor mijn leven'.

Radenko is ouderling van de Adventkerk in Nieuw-Belgrado, de kerk die in dit kwartaal een gedeelte van de dertiende sabbatopbrengst zal ontvangen om in staat te zijn een eigen gebouw te verkrijgen. Vanaf de oprichting in 1993 is de gemeente samengekomen in een afgehuurde bioscoop en nu deelt ze een gebouw met een andere adventistische gemeente in de buurt van Nieuw-Belgrado. Dank u voor uw voornemen om op de dertiende sabbat vrijgevig te schenken.

Terug naar school

Sabbat 18 april

Daniela Marinkovi, 41 (Servië)

De middelbare school was de enige opleiding die de ouders van Daniela Marinkovi hadden genoten. Juist daarom was het één van hun grootste dromen om hun dochter aan een universiteit te zien afstuderen. Daniela daarentegen kwam in opstand tegen wat zij beschouwde als onterechte verwachtingen. 'Dit is niet jullie keuze. Ik neem de beslissing', verklaarde ze. 'Ik doe wat ik wil met mijn leven'.

Om haar ouders toch blij te maken, schreef ze zich in bij een universiteit in Belgrado voor de studie Russisch. Omdat dit niet haar eerste keuze was, studeerde ze maar half en stopte ze er al snel mee. Toch maakte Daniela zich daar niet al te druk om. Ze was twintig jaar oud en met gemak kreeg ze een baan bij een plaatselijke belcentrale die onderdeel uitmaakte van een internationaal telecombedrijf.

In de daaropvolgende jaren trouwde ze met een andere adventist en settelde ze zich. Haar werk gaf echter geen voldoening. Het was saai. Creativiteit en dynamiek ontbraken. Ze zag steeds meer op tegen de dagelijkse sleur. De routine werd doorbroken toen ze van een zoon beviel. Wegens zwangerschapsverlof hoefde de 29-jarige drie jaar lang niet op haar werk te verschijnen. In die periode dacht ze veel na. Ze moest er niet aan denken om de rest van haar leven door te brengen met een baan die volgens haar saai en onbevredigend was. Spijt vervulde haar toen ze dacht aan het gemak waarmee ze met de universiteit was gestopt. Zonder een universitaire opleiding waren de mogelijkheden voor een baan zeer beperkt.

De zomer voordat haar zwangerschapsverlof ten einde kwam, brachten Daniela en haar gezin een bezoek aan haar vader en zijn nieuwe vrouw in Macedonië. Haar vader was na de scheiding hertrouwd. Haar stiefmoeder, een psychologe, spoorde Daniela aan om haar studie weer op te pakken. 'Waarom ga je niet aan de slag voor het toelatingsexamen en schrijf je je in aan de universiteit?', zei ze. 'Maar ik heb een kind en een gezin en een huis om zorg voor te dragen', protesteerde Daniela. 'Bij de belcentrale rekenen ze ook op me'. In de loop van het gesprek begon Daniela er werkelijk in te geloven dat ze zowel de zorg voor haar woning en werk als voor de colleges op zich zou kunnen nemen.

Daniela schreef zich in om psychologie te studeren in Belgrado en bereidde zich voor op het toelatingsexamen. De universiteit had het examen echter ingeroosterd op een zaterdag. Daniela vroeg de voorzitter van de adventkerk in Servië om hulp. Hij schreef een brief aan de universiteit, maar het antwoord luidde, 'Het spijt ons heel erg, maar we kunnen om één persoon de datum niet veranderen'. Daniela was diep teleurgesteld. De universiteit kon ze wel vergeten. Ze vertelde een familielid, een goed opgeleide vrouw, over haar moeilijkheden.

'Het is heel eenvoudig', stelde het familielid voor. 'Schrijf je in aan een universiteit waar het toelatingsexamen niet op een zaterdag gepland staat. Na een jaar laat je jezelf overschrijven naar de universiteit in Belgrado. Daniela kwam terecht bij een universiteit in Novi Sad, de op één na grootste stad in Servië, waar het toelatingsexamen op een vrijdag was. Ze haalde het

tentamen. Het daaropvolgende jaar was ontzettend druk. Twee dagen per week was Daniela vrij van haar werk. Op zaterdag bracht ze God eer. Op maandag bracht ze de dag door aan de universiteit en volgde ze colleges. Op de resterende dagen werkte ze van 7 uur 's ochtends tot 3 uur 's middags om vervolgens naar de universiteit te rijden voor nog meer colleges. Haar moeder hielp haar met de verzorging van haar zoon.

'Voortdurend bad ik tot God en ik was ervan overtuigd dat ik het juiste deed', zei Daniela. 'Ik had een soort innerlijke kracht die me ertoe zette om door te gaan en mijn examens met hoge cijfers te halen.' Na negen maanden ontsloeg het telecombedrijf als gevolg van een reorganisatie 10% van zijn werknemers, zo'n 100 mensen. Ook Daniela kon vertrekken. Ze beschouwde deze beslissing als een zegen omdat ze op die manier meer tijd had voor haar colleges en haar gezin.

Aan het einde van haar eerste studiejaar besloot Daniela dat ze niet om overplaatsing zou vragen naar de universiteit van Belgrado. De professoren aanvaardden haar en haar overtuigingen aangaande de sabbat. Het geld bleek geen probleem te zijn. Haar cijfers verbeterden na haar ontslag en de universiteit bood haar een volledige beurs aan. Daarnaast kon ze 's zomers ook nog aan de slag met het schoonmaken van huizen in Duitsland. Daniela's ouders waren zo trots toen ze afstudeerde. Hun vreugde werd nog groter toen ze verder studeerde en in oktober 2018 een mastergraad behaalde in psychologie.

Daniela is nu 41 jaar oud en werkt bij de ADRA als coördinator bij een centrum in Belgrado voor vluchtelingenvrouwen. Ze houdt van haar werk. 'Mijn baan is nooit saai', vertelde ze. 'Ik was zo blij toen ik de baan kreeg. Het is dynamisch en creatief. Dit is precies wat ik altijd heb willen doen.'

Dit kwartaal zal een deel van de collecte van de dertiende sabbatschool worden gebruikt om de Adventkerk in Nieuw-Belgrado een eigen gebouw te geven. Nieuw Belgrado ligt vlakbij Belgrado, waar Daniela werkt.

Onverwachts twee zonen

Sabbat 25 april

Halina Pastuszko, 65 (Polen)

Na van haar derde dochter bevallen te zijn, kwam de Poolse Halina Pastuszko tot het besluit dat ze geen kinderen meer wilde. Toch kwam ze op 42-jarige leeftijd, in hetzelfde jaar dat haar eerste kleinzoon werd geboren, tot de ontdekking dat ze vijf maanden zwanger was. De zwangerschap alarmeerde de arts, en hij waarschuwde haar dat dit kind gehandicapt ter wereld zou kunnen komen door Halina's leeftijd. Het ontbrak Polen in die tijd aan de middelen om invalide kinderen groot te brengen. De arts stelde een abortus voor en gaf Halina het telefoonnummer van degene die daartoe in staat was.

Thuis probeerde Halina te bellen voor een afspraak, maar ze kreeg geen gehoor. Toen ze het opgaf, ging ze weer aan haar werk als accountant bij de afdeling woningbouw in Rumia. In de tussentijd had haar echtgenoot, Wladyslaw, van één van zijn dochters te horen gekregen dat zijn vrouw een arts had ingeschakeld om een abortus te plegen en hij haastte zich naar haar kantoor. 'Ik heb dit besloten', zei Halina. 'Ik wil een abortus'. Terwijl hij op zijn knieën viel, smeekte Wladyslaw, 'Alsjeblieft, doe het niet!' Halina vroeg hem of hij haar in de steek zou laten als ze de abortus toch liet doen. 'Nee', zei hij. 'Wat er ook gebeurt, ik verlaat je niet'. Halina was ontroerd. 'Goed, op naar het volgende kindje', zei ze.

Drie en een halve maand later werd Adam, een gezonde kleine jongen, geboren. Voor het eerst in haar leven realiseerde Halina zich dat mensen het ook bij het verkeerde eind kunnen hebben, hoe sterk hun overtuigingen ook zijn. Als God iets tot stand wil brengen, brengt Hij zijn plannen ten uitvoer. Halina begon zich af te vragen waarom haar echtgenoot naar een Adventkerk ging. Ten tijde van het communisme in Polen had ze zich nooit zo beziggehouden met God. Nu voelde ze zich echter dankbaar voor haar gezonde baby en wilde ze iets goeds doen voor God. Ze besloot adventist te worden.

Zonder haar echtgenoot daarover in te lichten, bestudeerde ze de Bijbel met een adventistische predikant. Ze verraste Wladyslaw door zich op een *camp meeting* te laten dopen. Een aantal jaar ging voorbij en Halina schreef zich in aan de adventistische universiteit in Polen om hoger onderwijs te volgen. Tijdens een college was ze ontroerd om een man met het syndroom van Down te horen praten over de moeilijkheden waar mensen met een handicap mee te maken krijgen. Ze besloot dat ze in haar scriptie uiteen zou zetten hoe invalide kinderen geholpen kunnen worden. In die tijd leerde ze een fysiotherapeut kennen die haar voorstelde aan een tienjarige gehandicapte weesjongen. Het was liefde op het eerste gezicht voor Halina. Dawid was als baby in de steek gelaten en zonder succes had het weeshuis geprobeerd een pleeggezin voor hem te vinden.

Halina sloot zich aan bij een overheidsprogramma die gezinnen in staat stelt om weeskinderen in het weekend mee naar huis te nemen. Op vrijdagmiddag namen zij en haar echtgenoot Dawid mee naar huis en brachten hem op zondagavond weer terug. Op een zondagavond wilde Dawid niet terug. Hij klemde zich vast aan een stoel en huilde luid. Ook Halina kon haar tranen niet bedwingen. Ze besloot Dawid te adopteren.

Halina riep het gezin bijeen om haar beslissing mede te delen. Iedereen kwam in opstand tegen het idee, behalve hun jongste, Adam, die toen twaalf jaar oud was. Na de gezinsbijeenkomst schreef hij een lieve brief aan zijn ouders. 'Hoe Dawid zich ook gedraagt, ik zou willen dat hij voorgoed in ons gezin komt', schreef hij. Halina besloot dat ze vroeg met pensioen zou gaan om al haar aandacht aan Dawid te kunnen geven. Al was ze midden in de vijftig, de rechter stemde al snel in met de adoptie.

Op 2 juli 2009 kwam Dawid thuis. Maanden daarna onderging hij de eerste operatie aan zijn benen. De resultaten stelden de arts teleur en hij twijfelde eraan dat de jongen ooit zou kunnen lopen. Hoe sterk zijn mening ook was, hij had het fout. Als God iets wil voltooien, brengt Hij zijn plannen ten uitvoer. Dawid onderging nog vier operaties en hij is nu zo ver dat hij kan lopen.

Dawid, zeventien jaar oud, is een levende getuige voor God. Als het gezin op pad gaat, staan mensen verbaasd over Dawid. Ze stellen veel vragen en de familie antwoordt door het evangelie te delen. In het afgelopen jaar hebben ze 200 exemplaren van 'De Grote Strijd' uitgedeeld. Dawid heeft de Bijbel lief en hij heeft verschillende hoofdstukken uit zijn hoofd geleerd. Zijn lievelingstekst is psalm 23. Het is de samenvatting van zijn leven. 'De HEER is mijn Herder, het ontbreekt mij aan niets', zei hij.

Dank u voor uw bijdrage aan de collecte van de dertiende sabbatschool in 2017. Het heeft ertoe bijgedragen dat in Polen een televisiestudio gebouwd kon worden voor Hope Channel. Deze televisiestudio maakt het mogelijk dat het evangelie wordt uitgezonden aan de gehele Poolssprekende wereld.

Eén slechte beslissing

Sabbat 2 mei

Mariusz Maikowski, 55 (Polen)

Na maandenlang wekelijks de eredienst te hebben bezocht, waren zeven Poolse gevangenen er klaar voor om gedoopt te worden. Maar hoe en waar konden ze hen dopen? Predikant Mariusz Maikowski had een idee. Bij het komende jeugdevenement zouden de huisgenoten worden gedoopt in de Baltische Zee.

Mariusz vroeg de gevangenisbewaarder of hij ermee instemde dat zij de gevangenen vier dagen zouden vrijlaten – één dag om met de trein naar de kust te reizen, twee dagen om het evenement bij te wonen en één dag om weer naar de gevangenis terug te keren. Gevangenen die goed gedrag vertonen en twee-derde van hun straf hebben uitgezeten, mogen volgens de Poolse wet de gevangenis voor een korte periode verlaten.

De bewaker stond zes van de zeven gevangenen toe om de reis van 400 kilometer (250 mijl) naar Jaroslawiec te maken. In de daaropvolgende week ging Mariusz, vergezeld door een aantal kerkleden, naar de gevangenis om de gevangenen naar het treinstation te begeleiden. Een andere gevangene, Jurek, hoorde ook over de doopplannen en besloot dat hij ook gedoopt wilde worden. Omdat hij al twee derde van zijn straf had uitgezeten, verliet hij de gevangenis een dag eerder en bracht hij alles in gereedheid om de adventistische groep op hun tocht met de trein te vergezellen.

De treinreis was een vreugdevolle ervaring. Een kerklid haalde zijn gitaar tevoorschijn en blij zong de groep allerlei christelijke liederen. Halverwege de reis arriveerde de trein bij het station waar Jurek op zou stappen. Maar Jurek kwam niet opdagen. Op sabbat werden de zes gevangenen gedoopt in de Baltische Zee.

Twee dagen later konden de gevangenisbewaarders en de andere gevangenen het niet geloven dat alle zes gevangenen terug waren gekomen. Ze hadden allerlei weddenschappen afgesloten over het aantal dat weg zou rennen. Jurek kwam echter niet terug en er werd een arrestatiebevel tegen hem uitgevaardigd. Omdat de politie naar hem op zoek was, kwam Jurek niet aan een baan. Met een paar criminele vrienden vormde hij een bende en hij nodigde zijn zeventienjarige broer uit om zich ook bij hen aan te sluiten.

Op een avond in een stadspark te Toru, in het noorden van Polen, waren Jurek en zijn jongere broer net grote hoeveelheden alcohol naar binnen aan het werken toen een verpleegster langs kwam fietsen. Ze had een zak appels bij zich voor haar collega's in het ziekenhuis. De twee mannen overvielen, verkrachten en wurgden haar. Na een klopjacht door de politie werden Jurek en zijn jongere broer gevangen genomen.

20 jaar lang zat Jureks verhaal Mariusz dwars. Jurek had op de drempel gestaan van de doop. Was hij maar op die trein gestapt. Op een dag werd Mariusz benaderd door een vrouwelijk kerklid in Lublin, een stad in het oosten waar hij als predikant werkzaam was. Ze zei dat haar zus een relatie had met een ex-gedetineerde die onderdak nodig had. 'Hij weet veel van de Bijbel', zei ze. 'Kan de kerk hem niet helpen?'

De predikant ontmoette de man, Tomek. Hij wist inderdaad veel over de Bijbel en hij begon op reguliere basis de kerk te bezoeken. Van een adventistische hospes kon hij een appartement huren. Diep van binnen koesterde Tomek echter wrok tegen God. Tijdens de Bijbelstudies in zijn appartement kreeg hij vaak een woede-uitbarsting en vervloekte God. 'Jij gelooft in God omdat je een fijn gezin en een goed leven hebt', verweet Tomek de predikant. 'Ik kom uit een instabiel gezin. Mijn vader en broers waren criminelen. Mijn moeder was alcoholist. Mijn oudere broers spuugden in mijn eten. Door één van hen werd ik regelmatig verkracht. Hoe kan ik dan geloven dat God goed is?' Mariusz vroeg zich af hoe hij die vraag zou kunnen beantwoorden. Tijdens één Bijbelstudie verklaarde hij dat één slechte beslissing een heel leven kan verpesten. Omdat Jurek in zijn gedachten kwam, vertelde hij zijn verhaal. 'Kijk, Tomek, deze man stond heel dicht bij God', zei hij. 'Toch was het door één verkeerde keuze dat hij niet alleen zijn eigen leven verknoeide, maar ook het leven van zijn jongere broer'.

Tomek werd bleek en met wilde ogen keek hij naar Mariusz. De predikant werd bang. De twee mannen waren alleen in het appartement en Mariusz wist dat Tomek in de gevangenis had gezeten voor moord. Tomek begon te huilen. 'Dit kan niet waar zijn', zei hij snikkend. 'Wat bedoel je?', vroeg Mariusz. Tomek keek de predikant aan. 'Ik ben Jureks jongere broer', verklaarde hij.

Tomek denkt er nu over om zich te laten dopen en hij drinkt niet langer. Het is door zijn toedoen in een afkickkliniek dat twee andere mensen er ook toe zijn gebracht om zich te laten dopen. Zijn broer Jurek zit nog steeds in de gevangenis. 'Als je dicht bij God staat en Hij tot je spreekt, aarzel niet. Het verhaal van Jurek leert dat je meteen een beslissing moet nemen', stelt Mariusz. Jesaja 55:6 zegt niet voor niets 'Zoek de HEER nu Hij Zich laat vinden, roep Hem terwijl Hij nabij is'. 'Aan de ene kant is dit een verdrietig verhaal', zei Mariusz. 'Toch laat het ook zien hoe groot Gods kracht is en wat Hij kan doen in ons leven. Moet je je eens voorstellen dat je Jureks jongere broer 20 jaar later ontmoet en hem kan leren over God.'

Dank u voor uw bijdrage aan de collecte van de dertiende sabbatschool in 2017. Deze gaven hebben het mogelijk gemaakt dat in Polen voor Hope Channel een televisiestudio kon worden gebouwd, die het evangelie naar de Poolssprekende wereld uitzendt.

Een vriend voor degenen zonder vriend

Sabbat 9 mei

Lauri Herranen, 60 (Finland)

Somber stond Lauri Herranen bij het graf van een vriend in Mikkeli, Finland. Deze leeftijdsgenoot en vriend was drie jaar eerder overleden toen een bloedpropje van zijn hart naar zijn hersenen was gegaan. 'Ik zou ook in dat graf kunnen liggen', dacht Lauri. Hij bemerkte een innerlijke stem die zei, 'Je weet hoe het leven dat je nu leidt, zal eindigen. Wil je dat echt?'

Lauri, 45 jaar oud, kon de vraag niet beantwoorden. Toch kwam het elke dag weer in zijn gedachten op: 'Als je sterft, weet je wat er met je zal gebeuren. Als je sterft, weet je wat er met je zal gebeuren.' Angstig herinnerde hij zich dat hij als kind had gehoord over Jezus' wederkomst. Hij had geleerd dat de goddelozen geworpen zou worden in een eeuwig brandende hel. Hij had geen christelijke vrienden en hij wist niet wie een open oor zou hebben voor de dingen waar hij bang voor was.

Het werd allemaal nog erger toen hij vanwege een oorontsteking naar de dokter ging en te horen kreeg dat hij prostaatkanker had. De dood stond nu werkelijk aan de deur. Lauri verzamelde al zijn moed om met een predikant van een christelijk genootschap te praten. De predikant bad voor de vergeving van Lauri's zonden en vroeg ook Lauri om vergeving te bidden. Tijdens de gebeden gebeurde er iets in Lauri. Hij liet zijn zonden achter aan de voet van het kruis en vrede en vreugde vervulden hem.

Lauri begon de Bijbel ernstig en nauwkeurig te bestuderen. Tot zijn verbazing ontdekte hij dat het evangelie van Lucas naar de zaterdag verwijst als de sabbat. Hij las het Nieuwe Testament drie keer om te vinden waar de sabbat van de zaterdag naar de zondag was veranderd, maar hij kon niets vinden. In die periode zag hij een aankondiging in de krant dat er evangelisatiebijeenkomsten werden georganiseerd door een plaatselijke Adventkerk. Nog geen jaar later sloot hij zich aan bij de kerk.

Lauri's echtgenote was het niet eens met zijn keuze voor God en ze vroeg een scheiding aan. Een aantal jaar later trouwde Lauri met een adventistische vrouw, Päivi, en verhuisde met haar naar haar thuisstad, Lahti. Lauri zocht naar manieren om Jezus daar te verkondigen. Na veel gebed voelde hij zich geroepen om een voedselbank te openen in de Adventkerk van Lahti. 'De meeste inwoners van Finland zijn niet gelovig en hun leven draait om materiële goederen en wereldse pleziertjes', zei hij. 'Ze maken geen plaats vrij voor God in hun leven. Daarom vroeg ik mezelf af: 'Hoe kunnen we hen bereiken?' De voedselbank is één manier.'

Tot degenen die twee keer per week naar de kerk komen om eten te halen, behoren ook de bouwlieden en oudere mensen. Velen zijn Fins, maar er zijn ook Russische mensen. Sommigen hebben te kampen met financiële problemen. De meesten zijn eenzaam en verlangen naar vriendschap, zoals ook het geval was met Lauri toen hij geen christelijke vrienden had om mee te praten. 'In de Finse samenleving is het moeilijk om met anderen over persoonlijke zaken te praten, vooral over het geloof', vertelt Lauri.

In het begin bezochten maar een paar mensen de voedselbank. Nu, na vijf jaar, komen elke maandag en woensdag zo'n 40 mensen bij elkaar. De voedselbank heeft honderden levens geraakt en sowieso één persoon is gedoopt. De voedselbank spreekt ook inactieve adventisten aan. Kerkleden die de erediensten al jaren niet meer bezochten, hebben zich als vrijwilliger aangemeld en beginnen hoe langer hoe meer weer deel uit te maken van het kerkelijke leven. Lauri, nu 60 jaar, heeft de behandeling tegen kanker met succes doorstaan. Hij is gezond en vreest de dood niet langer.

'Mijn leven ligt nu geborgen in Jezus' handen en ik zie uit naar de wederkomst', vertelde hij. 'Ik ben niet bang om te sterven.'

Een atheïstische getuige voor Christus

Sabbat 16 mei

Riitta-Liisa Peltonen, 73 (Finland)

Esko was 63 jaar oud en ziek toen hij een bezoek bracht aan de Piikkiö Adventkerk in het zuidwesten van Finland. 'Het voedsel is niet voor mij', liet hij Riitta-Liisa Peltonen, de directeur van de voedselbank weten, terwijl hij groenten, vlees en brood bij elkaar vergaarde. 'Het is voor mijn vrienden'. Ontroerd keek Riitta-Liisa naar de fors gebouwde man. Hij droeg de geur van zweet en ongewassen kleren met zich mee. Na jaren van overmatig alcoholgebruik leed hij aan ernstige leverproblemen. Zijn ogen waren vriendelijk.

'Ben je christen?', vroeg Riitta-Liisa. Esko ontweek haar blik. 'Hm', zei hij, 'Hm, ik heb mijn eigen godsdienst'. Riitta-Liisa begreep dat hij atheïst was, net zoals zovele mensen in Finland, een land waarin het overgrote deel van de in totaal 5,5 miljoen inwoners atheïst is en het slechts 4800 adventisten telt.

Elke week keerde Esko terug naar de kerk in Piikkiö, waarin ca. 7500 mensen wonen, om levensmiddelen in te slaan voor zijn vrienden, een echtpaar genaamd Pasi en Krista. Riitta-Liisa kreeg te horen dat Pasi in Turku, een nabijgelegen havenstad, een eigen bedrijf had gehad in dakbedekkingen, maar dat zijn zaak ten onder was gegaan door de moeilijke omstandigheden tijdens de recessie. Om dit het hoofd te kunnen bieden, dronken Pasi en Krista veel alcohol.

De eerste keer dat Esko het voedsel naar hen toebracht, reageerde het echtpaar met verbazing. 'Hoe kom je aan dat eten?', vroeg Krista. 'Kom maar eens kijken!', zei hij. Het echtpaar weigerde. Tot Esko's enige maatje, zijn geliefde hond, stierf. De oude man had hier zoveel verdriet van dat hij er niet aan moest denken om alleen in huis te zijn. Daarom ging hij naar het huis van Pasi en Krista om daar de avond door te brengen. Tot Krista's verrassing bad hij voor het avondeten. 'Hoe kan een atheïst nou bidden?', vroeg ze zich af. Ze had zoiets nog nooit gezien.

Omdat ze nieuwsgierig was geworden door Esko's manier van doen, besloot ze dat ze zelf eens een kijkje zou nemen bij de kerk. Ze vroeg haar echtgenoot om met haar mee te gaan. Ze dronken zichzelf echter zoveel moed in dat ze nauwelijks op hun benen konden staan toen ze bij de kerk op hun beurt wachtten om voedsel te ontvangen.

De volgende week ging het echtpaar opnieuw en die week daarop weer. Na een tijdje kreeg Krista interesse in de christelijke liederen en de geestelijke boodschappen die de kerkleden deelden terwijl de mensen het eten kwamen halen. Ze begon de eredienst op sabbat bij te wonen. Esko merkte haar interesse op en glimlachte. 'Nu is mijn doel bereikt', zei hij haar zachtjes. Kort daarna, eind 2017, overleed hij. In de tussentijd was Krista gestopt met drinken en had ze zich ook laten dopen. Pasi zag de verandering in haar en gaf zijn hart ook aan Jezus. 'Ik heb het geloof gevonden', verklaarde hij. Hij liet zich uiteindelijk dopen op een adventistisch zomerkamp in 2018.

Het echtpaar werd ook actief in de kerk en nam deel aan gebedsbijeenkomsten. Pasi kookte in de keuken van de kerk voor de mensen die hun toevlucht zochten bij de voedselbank. Het ontging niemand hoezeer hij veranderd was. Op een avond straalde zijn gezicht terwijl hij het eten bereidde. De volgende ochtend trof Krista hem dood aan in de keuken van hun eigen huis. Hij stierf op 51-jarige leeftijd. De begrafenis vond plaats in de adventkerk en de dienst maakte veel indruk op de rest van zijn familie die ook was gekomen.

Krista, nu 40 jaar oud, doet ook nu nog veel voor de kerk en haar eigen moeder bezoekt sinds kort de erediensten op sabbat. Sinds de voedselbank haar deuren heeft geopend, zijn in totaal tien mensen binnen vijf jaar gedoopt. Riitta-Liisa dankt God voor elke doop, maar ze verbaast zich vooral over Esko. 'Hij was een atheïst die zijn vrienden tot Christus bracht', zei ze. 'Hij was zo blij toen zijn vrienden geïnteresseerd raakten in de kerk. Hij heeft ervoor gezorgd dat een ander een beter leven kon leiden.'

Demonen en de dood

Sabbat 23 mei

Timo Flink, 45 (Finland)

Tijdens een Bijbelstudie in haar appartement in Raahe, een Finse stad ongeveer 600 kilometer ten noorden van de hoofdstad Helsinki, draaide Leena zich abrupt om naar haar vrienden, Anneli en Timo. 'Ik heb een slecht voorgevoel', verklaarde ze. 'Laten we bidden.' De drie universitaire studenten knielden neer. Op dat moment verscheen er een grote en donkere gestalte in de woonkamer die zich op Anneli wierp. Volslagen verbijsterd wankelde ze toen de duistere figuur haar probeerde te grijpen. Timo en Leena baden nog vuriger. Op dat moment kwam een verlichte gedaante de kamer binnen en verjoeg de donkere gestalte. De duistere figuur stond bij de deur en zocht naar een manier om weer binnen te komen, maar de verlichte gestalte weerhield elke poging. Na ongeveer tien minuten gaf de donkere figuur het op en ging weg.

Toen de rust eenmaal was weergekeerd in de kamer, gingen de verbouwene studenten nog eens na wat er had plaatsgevonden. Leena omschreef de interactie tussen de verlichte en de donkere gestalte. Timo had enkel gezien dat hij op de vloer omgeven werd door afwisselend lichte en donkere schaduwen. Anneli wilde niet eens praten over wat ze had gezien. Later ontdekten de studenten dat het tijdstip van de aanval overeenkwam met een zelfmoordpoging in een nabijgelegen huis. 'Daarom had ik dat slechte voorgevoel', besefte Leena.

Haar stilte doorbrekend, bekende Anneli dat ze zich in het verleden had beziggehouden met het spiritisme en nog steeds achtervolgd werd door boze geesten. Maar God was veel machtiger, zei ze. Toen ze na de aanval alleen in bed lag, had ze gezien dat de verlichte gestalte haar kamer was binnengekomen en tot zonsondergang op haar bed bleef zitten.

De demonische aanvallen stopten nadat Anneli zich in de Adventkerk had laten dopen. Het was de eerste keer dat Timo de grote strijd tussen Christus en satan van dichtbij meemaakte. Het was ook niet de laatste keer. Timo, een diepe slaper, werd op een nacht wakker door het gevoel dat iemand hem vanuit het donker aanstaarde. Toen hoorde hij een stem. 'Laat je niet dopen', verkondigde de stem. Timo, een student Informatica, bereidde zich voor om in de Adventkerk gedoopt te worden. Hij staarde in de duisternis. Hij kon niets zien, maar hij voelde dat er iemand was. Hij bad en de gestalte verdween.

De volgende dag kreeg Timo van Leena te horen dat iemand vlakbij zijn huis in die nacht zelfmoord had gepleegd. 'Weet je ook hoe laat dat was?', vroeg Timo. Dat wist ze. Het was precies het tijdstip waarop hij wakker was geworden. De nachtelijke waarschuwing weerhield Timo er niet van om zich te laten dopen en uiteindelijk predikant te worden van de Adventkerk. Aan zijn ervaringen met het bovennatuurlijke en met zelfmoord kwam echter geen einde.

Op een dag gingen hij en een paar andere adventistische predikanten aan boord van een veerboot die hen de volgende ochtend in Zweden zou afzetten voor een predikersconferentie. Die nacht was hij rusteloos. Nadat hij tevergeefs had geprobeerd om

in slaap te vallen, voelde hij een plotselinge behoefte om te bidden. Zodra hij in gebed ging, hoorde hij demonisch gelach. Het verschrikkelijke geluid was niet te beschrijven, het leek op het gelach van een waanzinnige. Timo voelde dat er iets ergs aan de hand was, maar hij wist niet wat. Twee uur lang bad hij.

Bij het ontbijt kwam een oudere predikant naar Timo toe. 'Wat was er afgelopen nacht met je aan de hand?', vroeg hij. 'De heilige Geest spoorde me aan om voor je te bidden.' Hij was midden in de nacht wakker geworden en had voor Timo gebeden. Toen kwam ook een andere predikant naar de ontbijttafel. 'Weten jullie wat mij in de afgelopen nacht is overkomen?', zei hij. 'Ik werd wakker met de enorme aandrang om naar buiten te gaan voor wat frisse lucht. Toen ik op het dek stapte, zag ik een man die op het punt stond in zee te springen.' De predikant had de man overgehaald om weer op het dek te komen waarna hij een uur lang met hem in gesprek was gegaan om zichzelf niet van het leven te beroven. Toen de mannen de tijdstippen van hun nachtelijke ervaringen met elkaar vergeleken, kwamen ze tot de ontdekking dat alles zich op hetzelfde moment had afgespeeld.

Timo, nu 45 jaar oud en hoofd van het departement communicatie voor de Adventkerk in Finland, beschouwt de drie voorvallen van zelfmoord en het bovennatuurlijke als het bewijs dat de grote strijd tussen Christus en satan heel reëel is. 'Het vindt overal om ons heen plaats', zegt hij. 'Het bemoedigende punt is dat Jezus al gewonnen heeft. We hebben niets te vrezen. Ondanks deze bovennatuurlijke en angstaanjagende gebeurtenissen, beschermt Jezus ons toch. De andere kant kan ons niets doen.'

Een shirt om over te praten

Sabbat 30 mei

Glenn Lie, 55 (Noorwegen)

Glenn Lie trok zijn favoriete poloshirt aan en in Oslo, Noorwegen, stapte hij in de metro. De 55-jarige leraar hoopte dat mensen naar hem zouden kijken. Hij hoefde niet lang te wachten. Glenn zat tegenover een elegant geklede vrouw die begin zestig leek te zijn. Haar ogen bleven hangen bij zijn shirt. Links bovenin waren de woorden 'Adventistische Vliegtuigmaatschappij, Steward Glenn Lie', geborduurd met een afbeelding van een straalvliegtuig.

Glenn zei niets. Hij wist dat de vrouw zich afvroeg waarom deze vliegtuigmaatschappij haar zo onbekend in de oren klonk. Na zo'n vijf minuten naar hem gestaard te hebben, begon de vrouw te praten. 'Het spijt me', zei ze. 'Ik heb nog nooit van deze vliegtuigmaatschappij gehoord. Werk je daar?' 'Ja', antwoordde Glenn. 'Oh', zei ze. 'Welke bestemmingen doen jullie aan?' 'We hebben maar één bestemming.' 'Echt waar?', was haar verbaasde reactie. Ze vroeg niet naar de bestemming en Glenn bracht het niet zelf ter sprake. Lange tijd later vroeg de vrouw, 'Is het heel duur?' 'Nee, de tickets zijn gratis'. Nu wist de vrouw helemaal niet meer hoe ze het had. 'Wat?' riep ze uit. 'Waarom zijn de kaartjes gratis?'

Glenn reageerde niet meteen. De nieuwsgierigheid van de vrouw nam toe. Uiteindelijk sprak Glenn. 'De tickets zijn gratis omdat ze 2000 jaar geleden zijn betaald', verklaarde hij. Een moment lang staarde de vrouw hem verbijsterd aan. Plotseling viel het kwartje. 'Ik begrijp het', zei ze. Even zei ze niets. 'Toch heb ik er moeite mee om in de hemel te geloven', zei ze. 'Waarom?', vroeg Glenn. 'Door mijn opvoeding heb ik slechte ervaringen gehad met religie', gaf ze toe. Het was niet de eerste keer dat Glenn dit verhaal had gehoord: mensen wezen het christendom af doordat ze naar hun mening een slecht voorbeeld hadden gekregen van wat christen-zijn inhoudt. Noorwegen is voor het overgrote deel een gesecculariseerde samenleving en in de afgelopen decennia is het aantal leden bij christelijke denominaties enkel geslonken. De Adventkerk vormt daarop geen uitzondering, de 4500 leden die er zijn, hebben er veel moeite mee om hun weg te vinden binnen het Scandinavische land met 5,3 miljoen inwoners.

In de metro voelde Glenn dat de vrouw naar iets beters verlangde. 'Misschien helpt het je om de Bijbel met nieuwe ogen te bekijken', stelde hij voor. Door die woorden was duidelijk te zien dat de vrouw zich ontspande in de bijna geheel verlaten coupé. 20 minuten lang sprak ze openlijk met Glenn over haar twijfels en vragen. Toen stond ze op. 'Ik moet er hier uit', zei ze. 'Dank je voor dit gesprek. Je hebt me veel gegeven om over na te denken. Ik ga dit voor mijzelf onderzoeken.' 'Ik weet zeker dat je eruit komt. Ik zal aan je denken', zei Glenn. Hij meende het. De vrouw was de reden dat hij het poloshirt in de metro had gedragen.

Tijdens de warme zomermaanden draagt Glenn het T-shirt zo vaak als hij maar kan. En wanneer hij dat doet, trekt het kledingstuk aandacht. Soms leiden de blikken zelfs tot gesprekken. 'Ik ben niet heel vrijpostig', verklaarde Glenn in een interview. 'Ik ga niet op pad

om bij huizen aan te bellen. Dat is iets waar ik me niet prettig bij voel.’ Toch houdt hij van Jezus en hij wil ook zijn steentje bijdragen in het evangelisatiewerk. Ook is hij gek op vliegtuigen. Daarom bestelde hij het gedegen shirt bij een kledingbedrijf in Duitsland. Op zijn verzoek voegden ze het vliegtuig en zijn naam eraan toe.

‘Als ik een werktuig kan zijn om mensen weer in verbinding te brengen met God, dan zou dat geweldig zijn’, zei hij. Glenn weet niet of zijn shirt iemand tot Jezus of tot de Adventkerk heeft geleid. Hij is er wel van overtuigd dat de heilige Geest het shirt kan gebruiken om gesprekken op gang te brengen. ‘Laten we de mensen tegemoet komen’, zei hij. ‘Het is niet mijn taak om iemand adventist te maken. Dat is het werk van de heilige Geest. Het is onze taak om te zaaien, God neemt het oogsten voor zijn rekening.’

Glenn Lie, 55 jaar oud, geeft les aan de adventistische school in Østmarka, met ongeveer 100 studenten in klas 1 t/m 10, in Oslo, Noorwegen. Hij is ook lid en voormalig jeugdpredikant van de Betel Adventkerk, waaraan een deel van de opbrengsten van de dertiende sabbatschool in 2017 zijn geschonken om in de kelder van de kerk een buurthuis te openen voor jongeren.

Preken voor de blinden

Sabbat 6 juni

Øystein Hogganvik, 61 (Noorwegen)

Twee mannen gaven lezingen in Noorwegen. De eerste prediker was goed gekleed en kwam voor de boer die in werkkleding was verschenen en zich achterin de ruimte bevond, een beetje arrogant over. Nadat hij een boek had opengeslagen, las de spreker een citaat voor van Ellen White, de medeoprichtster van de Kerk der Zevendedagsadventisten. Uit een ander boek las hij nog een uitspraak van haar voor. Zijn hele preek bestond uit citaten van Ellen White. Het stoorde Øystein Hogganvik, de 30-jarige boer die achterin zat, niet. Toen stond er een tweede man op om zich tot het publiek te richten. Ook hij zag er netjes uit, maar zijn pak was oud en op een aantal plaatsen meerdere keren versteld. Zijn schoenen waren gepoetst, maar versleten. Boeken gebruikte hij niet in zijn preek, de man liet zijn hart spreken.

De oprechtheid van de predikant ontroerde en trof Øystein. Toch was hij het in geen enkel opzicht eens met het thema. In werkelijkheid voelde hij zich er zelfs enorm door beledigd. De spreker zag het en benaderde Øystein na de lezing. Hij begroette de boer en vroeg vriendelijk hoe hij heette. Hij informeerde naar zijn werk en zijn gezin. Met geen enkel woord sprak hij over de preek. Na een paar minuten vroeg de spreker of Øystein het goed zou vinden als hij voor hem bad. Terwijl hij in gebed ging, ervoer Øystein een grote innerlijke strijd. 'Hoe kan je er nou mee instemmen dat een man voor je bidt, terwijl je zoveel problemen had met zijn preek?', dacht hij. Onmiddellijk voelde Øystein dat God tot hem zei, 'Vertrouw op Mij'.

Terug op zijn boerderij besloot Øystein dat hij zou bewijzen dat de predikant het fout had. Urenlang las hij in de Bijbel. Hij kocht opgenomen lezingen over het onderwerp dat hem beledigd had en hij ontdekte dat adventistische predikanten er verschillende zienswijzen op na hielden. Het leek alsof de afstand tussen Jezus en hem steeds groter werd. Een jaar ging voorbij en hij was totaal in de war.

Op een dag herlas Øystein het verhaal in Marcus 10:46-52 waar omschreven staat hoe Jezus de blinde Bartimeüs het vermogen teruggaf om te zien. Al lezende, drong het ineens tot hem door dat hij Bartimeüs was. Hoewel er nooit iets mis was geweest met zijn ogen, was hij geestelijk blind en moest hij Jezus vragen om zijn ogen te openen. Øystein opende zijn mond en riep uit 'Laat me geestelijk kunnen zien!' Onmiddellijk voelde hij de noodzaak om in zijn Bijbel naar Lucas 24 te bladeren, naar het verhaal over de twee discipelen die zich, zonder dat ze het wisten, op hun weg naar Emmaüs in het gezelschap bevonden van Jezus. Gedurende de reis gaf Jezus een grondige Bijbelstudie over zichzelf en nog herkenden de twee mannen Hem niet. Hun ogen werden pas geopend toen Jezus bij hen thuis bad voor de maaltijd.

Øystein realiseerde zich dat de twaalf discipelen meer dan drie jaar lang bij Jezus waren geweest en toch geestelijk blind bleven voor Jezus' zendingswerk en het kruis. Hij realiseerde zich dat hij, een adventist van de vijfde generatie, zijn hele leven met Jezus had

doorgebracht maar geestelijk blind was omdat hij zich had vastgehouden aan zijn eigen overtuigingen in plaats van dat hij de heilige Geest had gevraagd om zijn ogen te openen. Jezus verliet hem niet, door de liefde voor zijn eigen waarheid liep hij het gevaar om Jezus te verlaten.

In het jaar dat hij de predikant probeerde te weerleggen, had hij zich nooit in gebed tot God gewend met de vraag om zijn ogen te openen. Hij had de spreker enkel op zijn nummer willen zetten. Voor het eerst sloot Øystein zijn ogen en bad hij dat zijn ogen geopend zouden worden. 'Vanaf die dag kwam de Bijbel voor mij tot leven', verklaarde hij in een interview. 'Welk verhaal ook, de evangeliën vertelden niet langer alleen over mensen die in de tijd van Jezus leefden. Het werden verhalen die over mij persoonlijk gingen en die mij iets konden leren.'

Te midden van de lange werkuren op de boerderij brachten de opnames van de Bijbel en de boeken van Ellen White een ommekeer in zijn bestaan. Zijn hart veranderde en intellectuele kennis werd een levende, praktische werkelijkheid. Een jaar later begon Øystein zijn verhaal te delen in nabijgelegen kerken. Na een tijdje stelden de kerkleiders van de Conferentie in Oost-Noorwegen voor dat hij de functie van predikant op zich zou nemen.

Øystein is nu 61 jaar oud en hij heeft nog steeds een boerderij in zijn bezit. Toch besteedt hij nu zijn tijd en energie om het evangelie te zaaien. In de afgelopen negen jaar heeft hij fulltime als predikant gewerkt en twee gemeentes in Oslo en Jessheim zijn hem toegewezen. Øystein groeide op in de eerste rij van de kerk, terwijl hij naar zijn moeder luisterde die op het orgel speelde en naar zijn grootvader die preekte. Hij werd gedoopt op zeventienjarige leeftijd. Hij was altijd adventist en wilde ook niets anders zijn dan een adventist. Toch was hij, zoals hij zelf zegt, geestelijk blind totdat hij Jezus vroeg om zijn ogen te openen. 'Vanaf dat moment zijn de Bijbel en de boeken van Ellen White mijn leven geweest', legt hij uit.

Dank u voor u gaven tijdens de collecte van de dertiende sabbatschool in 2017. Ze hebben het mogelijk gemaakt dat de kelder van de Betel Adventkerk in Oslo werd omgebouwd tot een zeer invloedrijk en betekenisvol buurthuis voor jongeren.

Waarom lijden?

Sabbat 13 juni

Axel Domingues, 31 (Ierland)

Toen ze nog maar veertien jaar oud was, pleegde mijn zusje zelfmoord. Verteerd door verdriet besloot mijn moeder dat ze een ander kind op de wereld zou zetten, dan ook weer een meisje. Tot haar teleurstelling kreeg ze mij – een jongen.

Mijn moeder voedde me op in Faro, een stad in het zuiden van Portugal, met een broer die negen jaar ouder was dan ik. Vader woonde in het Midden-Oosten en werkte daar in de bouw. Moeder was altijd verdrietig. Die droefheid werd nog erger toen mijn vader van haar scheidde en mijn broer uit huis ging. Daarna werd ze in het ziekenhuis opgenomen met kanker en ik, maar elf jaar oud, werd ondergebracht bij familieleden.

Mijn moeder was nooit naar de kerk gegaan, mijn familieleden namen me elke zondag mee. Toen ik over God leerde, begon ik te bidden dat ze genezen mocht worden. Twee jaar gingen voorbij en moeder overleed. Naar mijn idee sloeg het nergens op en ik besloot dat God een fabeltje was. Ik ging niet langer naar de kerk en nadat mijn vader uit Portugal was teruggekomen, bleef ik bij hem en zijn nieuwe gezin.

Mijn leven liep totaal uit de hand toen ik naar de universiteit ging. Ik dronk en gebruikte drugs. Ik luisterde naar de verkeerde soort muziek en hield me bezig met satanisme. Een aantal ontmoetingen met geestelijke wezens beangstigden me zo erg dat ik begon te geloven in het bestaan van een geestelijke wereld die met het blote oog niet te zien was.

Na mijn twintigste verjaardag begon ik te oogsten wat ik had gezaaid. Ik leefde in een voortdurende angst voor boze geesten. Ik wilde ophouden met roken en het gebruiken van drugs, maar het lukte me niet. Tot het moment dat ik te horen kreeg dat één van mijn vrienden, een aan drugs verslaafde atheïst, zich had laten dopen. ‘Wat is er met jou aan de hand?’, vroeg ik. ‘Waarom heb je je laten dopen?’ ‘Ik heb de Bijbel gelezen en ik geloof wat er staat’, zei hij.

Om de één of andere reden vertelde ik hem over mijn angst voor boze geesten. Aandachtig luisterde hij. ‘Waarom lees je de Bijbel niet?’, zei hij. Dat was een goede vraag. God was al lang geen fabeltje meer voor me. Ik wist dat boze geesten bestonden en ik had het idee dat ze in toom werden gehouden door een hogere macht. Ik las de Bijbel en bad.

Terwijl ik las, merkte ik een duidelijke, innerlijke stem op die tegen me zei, ‘Laat je verslavingen achter je’. Ik wilde niet alles opgeven en ik dacht, ‘Ik kan nog wel genieten van een paar dingen’. Toen drong het tot me door dat ik nooit in staat was geweest om gedeeltelijk van mijn verslavingen af te komen, waarom zou ik niet gewoon eens proberen om met alles tegelijk op te houden? Op dat moment kwam er een slechte stem in mijn gedachten. ‘Waar ben je mee bezig?’, vroeg die. Bij het horen van de stem besepte ik dat het menens was. Onmiddellijk zette ik een punt achter al mijn verslavingen.

Het was een genot om de Bijbel te lezen. Genesis 3 liet me zien dat God de mens bij de zondeval niet verlaten had en over een verlossingsplan beschikte. Ik zag dat Gods profetieën

over de Israëlieten in vervulling kwamen. Mijn geloof nam toe en ik besepte dat de Bijbel geen fictie was. Maanden gingen voorbij, ik studeerde af en verhuisde naar Dublin, Ierland, om daar te werken als programmeur.

Op een dag stuurde mijn vriend, die vroeger atheïst was geweest, me een link door van een lezing op YouTube over de oorsprong van zonde. Ik mocht de spreker, een adventistische evangelist, en ik zocht meer lezingen op van hem. Toen hij in een bepaalde lezing echter sprak over de zaterdag als de sabbat, wees ik de boodschap af als “te raar”. Toch was het deze sabbatslezing die zich in mijn gedachten nestelde. In het Portugees, mijn moedertaal, is ‘sábado’ of sabbat het woord voor ‘zaterdag’. Het leek me logisch dat er een Bijbelse verklaring moest zijn voor het feit dat de hele christelijke wereld de zondag eerbiedigde en ik was vastbesloten om die verklaring in de Bijbel te vinden. Toch vond ik geen enkel vers waarin stond dat de sabbat van de zaterdag in de zondag was veranderd.

Ik keerde me weer tot de adventistische evangelist op YouTube. Zijn preken over de sabbat en de profetieën in de eindtijd klopten en ik aanvaardde de Adventkerk als de kerk van God. Nadat ik online op het adres van een Adventkerk was gestuit, begon ik de erediensten en later de Bijbelstudies bij te wonen. Langzamerhand begreep ik waarom ik zoveel lijden had moeten doorstaan in mijn kindertijd. Het was niet Gods schuld. De oorzaak lag bij de zonde en bij de slechte keuzes die ik en andere mensen in mijn leven hadden gemaakt. Zoals David zei in Psalm 16:4, ‘Wie andere goden volgen, wacht veel verdriet’.

Ik werd gedoopt op 26-jarige leeftijd. Vandaag de dag ben ik gelukkig getrouwd met Joana, een Braziliaanse verpleegster, die ik heb ontmoet in de Adventkerk in Dublin. Zij is ook gedoopt in Ierland. We werken, geven Bijbelstudies en zetten ons in voor de kerk. We bidden ervoor dat God ons laat zien wat Hij voor ons in petto heeft.

Dank u voor u gaven tijdens de collecte van de dertiende sabbatschool in 2017. Ze hebben het mogelijk gemaakt dat een kerk en een buurthuis geopend konden worden in Dublin, Ierland, de nieuwe woonplaats van Axel.

Vergeven na een scheiding

Sabbat 20 juni

Maria (Trans-Europese Divisie)

Maria verliet haar man op 30-jarige leeftijd. Al had ze Bijbelse beweegredenen voor de scheiding, ze sprak er met niemand over. Ze wilde haar privéleven niet aan de grote klok hangen. Haar voormalige schoonfamilie behoorde daarnaast ook tot de zeer gerespecteerde leden van de plaatselijke Adventkerk, waar ze zelf nog steeds naar toe ging.

Kerkleden begrepen niet waarom Maria's huwelijk tot een einde was gekomen en ze gaven haar de schuld. Sommigen zeiden haar botweg dat ze niet meer verlost zou worden nu ze haar echtgenoot had verlaten. Op een gegeven moment hield Maria, die opgegroeid was in de Adventkerk, de sabbat niet langer en verhuisde ze naar de andere kant van het land om daar een nieuw leven te beginnen.

Toch werd ze gekweld door innerlijke demonen. Al was er niemand in haar nieuwe woonplaats die haar echtscheiding veroordeelde, ze kon het niet van zich afzetten. Ze voelde zich een mislukking. Ze vroeg zich af of God nog van haar hield, ondanks de scheiding.

In een wanhopige zoektocht naar antwoorden typte ze het woord 'God' in op Internet. Het grote aantal resultaten overweldigde haar en ze zette de computer uit. Op de televisie schakelde ze tussen de verschillende kanalen. Een kanaal waarop een charismatische christelijke denominatie te zien was, trok haar aandacht. De geloofsgenezingen en het spreken in tongen joegen haar echter angst aan. Ze weigerde nog langer te kijken. Even later stuitte ze op een wekelijks programma dat via deze zender werd gepresenteerd door een vrouwelijke spreker. De vrouw sprak rustig en bedachtzaam. In de daaropvolgende weken kwam het regelmatig voor dat Maria naar het programma keek.

Op een avond sprak de vrouw over vergeving. 'Niemand kan uit eigen kracht vergeven', zei ze. 'Je hebt Gods hulp nodig'. Deze woorden kwamen weer in Maria's gedachten toen ze de volgende ochtend naar haar werk reed. Plotseling besepte ze dat ze haar voormalige echtgenoot, zijn ouders, de onvriendelijke kerkleden en bovenal zichzelf moest vergeven. Een onweerstaanbaar verlangen kwam in haar op om tot God te bidden en zijn hulp te vragen. Huilend probeerde ze te bidden, maar door haar tranen kon ze niet én bidden én rijden. Ze stopte aan de kant van de weg.

'Ik wil vergeven, maar ik kan het niet', bad ze. 'Als ik vergeving ontvang als een geschenk, zal ik U volgen'. Vrijwel meteen kwam het antwoord. 'Ik zal je helpen', zei een vriendelijke mannelijke stem. Maria huilde nog harder – maar nu van vreugde. Ze wist dat de hemel haar gebed had gehoord en haar beloofde te helpen. 30 minuten lang bleef Maria daar aan de kant van de weg in haar auto zitten. Ze had een belofte gedaan om God te volgen, ze wist alleen niet helemaal zeker hoe ze die belofte kon nakomen. 'Ik ben als adventist opgegroeid', bad ze. 'Hoe moet ik nu mijn leven leiden?'

Een antwoord kwam in haar gedachten: Lees de Bijbel en de geschriften van Ellen White, de medeoprichtster van de kerk. Maria ging terug naar huis om zichzelf op te frissen en reed

daarna naar haar werk. Ze was een uur te laat. Na haar werk sloeg Maria haar Bijbel open en begon ze te lezen. Elke vrije minuut die ze had, besteedde ze om te lezen. Als ze 's nachts niet kon slapen, stond ze op en las ze verder. Maria had het nooit leuk gevonden om boeken te lezen, nu kon ze bijna niet stoppen. 'Ik las om te ontdekken wie God is', zei Maria in een interview. 'Ik had zo'n enorm verlangen om daarachter te komen.'

In een jaar tijd was ze de Bijbel drie keer doorgegaan en had ze de vijf boeken in de Conflict Series van Ellen White gelezen. Om moed te verzamelen sprak Maria met de predikant van de plaatselijke Adventkerk over haar scheiding. Speciaal voor haar stelde hij een Bijbelstudiegroep samen. Hij hoopte dat deze groep haar zou helpen om de weg terug te vinden naar de kerk en naar God.

Maria genoot van de groep. 'Ik was zo enthousiast omdat ik vervuld was door de dingen die ik had gelezen', legde ze uit. Na evangelisatiebijeenkomsten begon Maria de erediensten op sabbat regelmatig bij te wonen. Enige tijd later zag ze haar vroegere schoonfamilie. Tot haar verbazing schaamde ze zich niet langer en koesterde ze geen wrok tegen hen. Ze waren vrienden. Maria heeft ook de kerkleden die onvriendelijk spraken, vergeven. Ze kan zich hun namen niet eens herinneren. 'Ik voel me vergeven', zei ze. 'Ik heb vrede'.

Maria is nu een actief lid in haar plaatselijke gemeente en heeft de leiding over het project voor de dertiende sabbat in de Trans-Europese Divisie. Ze leest de Bijbel dagelijks en elk jaar minimaal één keer helemaal. Ook besteedt ze elke dag een uur aan het lezen van de geschriften van Ellen White. In het interview vulden haar ogen zich met tranen toen ze dacht aan de dag dat God haar hielp om anderen en zichzelf te vergeven. 'Ik heb vergeving ontvangen als een geschenk', zei ze. 'Deze ervaring heeft mijn relatie met God voorgoed veranderd'.

Bevriend met een schoenenpoetser

Dertiende sabbat 27 juni

Filip Dmitrov, 49 en Yulian Jankov, 49 (Cyprus)

Een schoenenpoetser in de hoofdstad van Cyprus, Nicosia, trok Filip Dmitrovs aandacht. De muffe geur van tabaksrook kleefde aan zijn kleren. Zijn handen trilden door zijn alcoholverslaving. Filip vroeg hem niet om zijn schoenen te poetsen. 'Hoe gaat het met je, mijn vriend?', zei Filip in het Bulgaars. 'Kan ik je ergens bij helpen?'

De man, Yulian Jankov, keek verrast. Sinds hij Bulgarije tien jaar geleden had verlaten, had niemand hem zo'n vraag gesteld. Het was fijn om te horen dat iemand écht geïnteresseerd in hem was. Toch reageerde Yulian niet. 'Jezus houdt van een ieder van ons, in welke situatie we ons ook bevinden', vertelde Filip. 'Hij gaf zijn leven voor ons'. Dat Jezus werd genoemd, verbaasde Yulian.

De volgende dag was Filip er weer. 'Hoe gaat het met je, mijn vriend?', vroeg hij. 'Kan ik je ergens bij helpen?' Yulian had niet verwacht dat de vreemdeling zou terugkeren. Ook nu vroeg Filip hem niet om zijn schoenen te poetsen. In plaats daarvan moedigde hij Yulian aan om zijn geld niet te verkwisten aan alcohol en sigaretten. 'Je doet er goed aan om wat geld apart te zetten en te sparen', zei hij.

Elke dag richtte Filip het woord tot Yulian. Uiteindelijk stelden ze zich aan elkaar voor en begonnen de gesprekken. Yulian vertelde dat hij in de bouw had gewerkt, nadat hij met zijn gezin was aangekomen op Cyprus. Hij had zijn baan verloren en werd uit huis gezet omdat hij dronk. 'Mijn gezin wil me niet meer', legde hij uit. 'Eén voor één lieten ze me in de steek, zelfs mijn beste vrienden.

Op een dag ging Yulian zijn vriend voor naar het verlaten gebouw waarin hij sliep. De aanblik bracht tranen in Filips ogen. Yulian sliep op een harde vloer. Hij bezat niets dan de kleren die hij aan had. Zijn inkomen werd enkel besteed aan alcohol en sigaretten. 'Je staat aan de rand van de afgrond', zei Filip zacht. 'Je hebt je leven tot een puinhoop gemaakt en je moet er verandering in gaan brengen. Je hebt hulp nodig. Voor God is niets onmogelijk. God houdt toch van je!'

Filip begon te praten over God en te bidden met Yulian. Yulian merkte wel dat Filip iets kostbaars in hem zag. Gaandeweg zag ook hij Gods liefde in zijn leven. Op een dag verklaarde Filip, 'Binnenkort word je 50 en tot nu toe heb je enkel in dienst gestaan van satan. Het is tijd om je leven aan Christus te geven, Hij zal je zegenen.' Yulian stemde in. 'Ik ben er klaar voor om mijn leven aan God te geven', antwoordde hij.

Hoewel hij 35 jaar lang zwaar had gedronken, nam hij vanaf die dag geen druppel alcohol meer. Hoewel hij 35 jaar lang zeer veel had gerookt, stopte hij een week later. Samen bestudeerden Filip en Yulian de Bijbel. De twee mannen woonden Bijbelstudiegroepen bij die in het Bulgaars werden gegeven en Filip naar verschillende plaatsen op Cyprus leidde. Yulian vernam dat Filip, van oorsprong een Bulgaar, fulltime predikant was van de Adventkerk op het Mediterrane eiland. Door Filips toewijding en inzet hadden acht mensen

zich in drie jaar tijd laten dopen, een aanzienlijk aantal voor een land waar de Adventkerk met een bevolking van 1,1 miljoen mensen maar uit 103 leden bestaat.

Yulian werd de negende dopeling toen hij op 23 juni 2018 zich liet onderdompelen in het water van de Middellandse Zee. Na zijn doop begonnen er goede dingen te gebeuren in Yulians leven. Hij kreeg werk in een hotelkeuken waar hij ook op sabbat vrij mocht nemen, een uniek iets op Cyprus. Zijn familie ontving hem met open armen.

Aan iedereen die maar wil luisteren, vertelt hij over zijn liefde voor God. 'Vanaf dat ik gedoopt ben, kan ik niet ophouden om God te prijzen voor wat Hij heeft gedaan in mijn leven en wat Hij bereid is te doen voor ieder mens', zei Yulian in een interview. 'Als ik een nieuw iemand ontmoet, vind ik het fijn om mijn verhaal te delen. Ik zeg dan, 'Als God het voor mij deed, kan Hij hetzelfde doen voor jou'.

In dit kwartaal wordt een deel van de opbrengst van de dertiende sabbatschoolcollecte besteed aan een kerk- en buurtgebouw dat hoognodig is voor drie adventistische gemeenten in de hoofdstad van Cyprus, Nicosia. Dank u voor uw vrijgevige gaven tijdens deze dertiende sabbat die dit project en nog twee andere belangrijke projecten in de Trans-Europese Divisie mogelijk maken.